

Overdenking 7 september 2014

Thema: *'basic trust, basis vertrouwen'*

Bert Wijchers

schriftlezing: Psalm 121; Romeinen 8: 31 - 39

Tot in de godsdienstles gaat het over het nieuws. Kinderen die feitelijk niet zo veel ophebben met krant lezen of nieuws kijken weten toch van de onrust in de wereld. Als je ze vraagt wie daar wel wat bang van wordt gaan er meer vingers omhoog dan ik had verwacht. Nog nooit waren we denk ik zo dicht bij de mogelijkheid van een escalatie. De wereld hield de adem al in bij de Cuba-crisis en dit lijkt zo meer dichtbij en al groter dan toen...

Vreemd ook om bij jezelf emoties waar te nemen die getuigen van eigen boosheid. Als ik zie hoe Poetin zijn volk manipuleert met de mededeling dat de beelden van troepenbeweging van een videogame zijn gehaald, dan voel ik een aandrang om op te staan en mensen daar door elkaar te schudden. "Let toch op, je wordt belazerd!" Maar ja, welke motieven spelen er aan mijn (vrije westen) kant? Zijn die altijd even zuiver? Wordt onrecht niet pas dan bestreden, wanneer er economische belangen in het geding zijn?

Waarom heeft een Amerikaanse hulpverlener toegang tot een experimenteel medicijn om van het Ebolavirus te genezen en die duizenden medeaardbewoners op een verkeerd continent niet?

In wat voor wereld leef ik? Hoe weet ik nog wat recht en krom is en wie kan ik vertrouwen? Ik was een jonge hond, naïef en onbevangen. Ik heb dat lang kunnen volhouden en altijd beleefd als een deugd eerder dan als zwakheid. Een burn-out, teleurstellend leiderschap van een Baptisten gemeente, het plotseling wegvallen van mensen om me heen, hebben me minder onbevangen gemaakt. Op m'n hoede en wat voor me ligt in de tijd pak ik minder gretig op dan ik van mezelf gewend ben. Word ik ouder, word ik kwetsbaarder of ben ik gewoon te sentimenteel na een mooie maand met m'n dochter en schoonzoon in Suriname?

Vragen, vragen aan het leven en vandaag ontmoet ik jullie weer. Gelukkig maar, want hier ligt een thuis waar die vragen gesteld kunnen worden. Waar ik serieus genomen word en welkom ben, zoals ik hoop dat iedereen hier aanwezig zich serieus genomen voelt en zich welkom weet.

We kunnen onze levens en onze vragen spiegelen in een realiteit die doordrongen is van de aanwezigheid van de almachtige. Zo heilig is deze plek nu, geen zaal, maar tempel, direct het heilige der heilige, want geen voorhangsel meer immers.

Op zoek naar lotgenoten bij het stellen van onze vragen.

De eerste is voor mij de psalmist van psalm 121. Is het David? Is hij ziek, dreigt er oorlog? De werkelijkheid die hem omringt is zo in een krant anno maandag 8 september 2014 te plaatsen...

"Ik zie op naar de bergen". Een prachtige metafoor voor een mentale gemoedstoestand of een feitelijk aan te wijzen plek waarachter gevaar dreigt.

Vanwaar komt mijn hulp? Antwoord: Mijn hulp is van hem die hemel en aarde gemaakt heeft.

Dat is geen garantieverklaring van de hulpverlener. Niet het bericht Ik heb je gehoord en dit is wat ik je toezeg!

Degene die de vraag stelt geeft zichzelf antwoord!

Er is klaarblijkelijk vertrouwen in weerwil van de ernst van de situatie. Wie goed luistert hoort het soms om zich heen. Ik hoorde het in de stem van die jonge vrouw uit het programma Liefs uit..... met Yvon Jaspers

Of haar vriend uit Israël echt hier kan komen wonen? Hij doet z'n best en zij hoopt op een financieel contract dat de ambtenarij in Nederland de garantie biedt dat het verzoek tot immigratie van haar grote liefde aan alle eisen en voorwaarden voldoet.

Ze heeft er vertrouwen in. Onder tranen dat wel...

Daarmee lijkt ze op de boer uit Psalm 126. "Hij gaat al wenende voort die de zaadbuidel draagt, maar voorzeker zal hij komen, dragende zijn schoven."

Dat blijft zo bijzonder aan het bijbelboek "Psalmen" Mensen zoals u en ik getuigen van die bijzondere wetenschap en dat uitzonderlijke vertrouwen dat je leven omgeven is van een troost en een zekerheid die niet anders dan in geloof geweten kan worden.

En dan is er Paulus. Mijn vechtmaatje, maar ook steun en toeverlaat. Ik begrijp die man zoveel beter nu ikzelf ouder word. De passie versus de erkenning. De wens gehoord te zijn, serieus genomen te worden als echte discipel van Jezus. Niet van de eerste lichting, maar wel net zo geroepen. Hij is niet van het liedje: "Jezus die langs het water liep en Simon en Andreas riep", maar van de drie dagen duisternis en vervolgens opnieuw in het licht gezet. Een nieuwe schepping, een nieuwe taak, met behoud van persoonlijkheid en karakter, dat wel.

Hij heeft zichzelf overschreeuwd met adviezen en inzet van z'n status en macht, maar altijd dichtbij zichzelf en z'n persoonlijke overtuiging gebleven. Dan weer slim, dan weer kwetsbaar, dan weer sterk, dan weer zwak. Een doorn in het vlees, maar "Uw genade is mij genoeg" ook als genezing uitblijft.

Hij weet van honger, van zwaard, van verdrukking, van gevangenschap, van vervolging, van hypocrisie van bejubeld worden, van verguist worden. Hij weet van mens zijn in hart en nieren. Het krijgt bij hem gewicht wanneer je van hem leest: "In dit alles voel ik me een winnaar, want er wordt van me gehouden met een liefde die alle verstand te boven gaat en alle kwaad om me heen uiteindelijk overwint en me hier en nu niet te pakken kan krijgen"

"Ik behoor het koninkrijk toe dat niet van deze aarde is. Ik heb hosanna geroepen met de goede palmtak in de hand. Dat zijn die, die groeien aan de bomen in het nieuwe Jeruzalem. Die Koning eer ik.

Als ik maaltijd houd denk ik aan Hem. Hij sprak: “wees niet bevreesd, want zie ik heb de wereld overwonnen. Aan mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Ga dan heen, wees er een van mij en wees van een ding ten diepste overtuigd: Hoogte, noch diepte, machten noch krachten, ziekte, gezondheid, leven noch de dood, niets kan je scheiden van die liefde.”

Laat dat de vloer onder onze voeten mogen zijn bij het staan in een realiteit die je kan benauwen en je de adem kan benemen. Zonder zuurstof raak je echter nooit. Hij staat er voor garant, wiens dood wij gedenken, wiens verbondstrouw wij drinken.

Zo avondmaal vieren als bevestiging van een onbewezen weten dat niemand ons de grond onder de voeten vandaag schopt.

Want wij zijn er eentje van Hem, omdat Hij er eerst eentje van ons wilde zijn.

Kom zie de tafel u bereid.

Amen.